Єва до Адама

(Уривок з поеми "Утрачений рай")

На бесіді з тобою забуваю
Я час і біг його; все серцю миле;
Солодкі рань мені, її дихання
І хор її птахів; і сонце гоже,
Що на прекрасний край проміння сіє,
На трави, дерева і цвіт у росах
Блискучих; і земля родюча в сяйві
Злив лагідних; солодке все — і вечір,
Що напливає ніжно і ласкаво,
І ніч німа з цим птахом урочистим,
І місяць гарний цей, і геми неба,
Ці сонми зоряні. Але ні рань,
Ні подихи її, ні хор птахів,
Ні сонце, що підводиться над краєм
Прекрасним цим, ні цвіт, ні дерева
У блиску рос, ні сяйво після злив,
Ні вечір ніжний, ні безмовна ніч
З цим птахом урочистим, ні нічна
Прогулянка при місяці, при сяйві
Цих зір — без тебе не солодкі, ні!
Чому горять вони всю ніч? Для кого
Їх слава, коли всі заснули очі?

Перекладач: Михайло Орест